SORIN CERIN

ALEGEREA MÂNTUITORULUI

Editura PACO

SORIN CERIN

****

Alegerea Mântuitorului

Tehnoredactare computerizată: *George Ş. Savu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Alegerea mântuitorului / Sorin Cerin. - Bucureşti : PACO, 2013
ISBN 978-606-665-026-7

821.135.1-141

SORIN CERIN

Alegerea Mântuitorului

Poeme

(dedicată soției mele Dana Cristina)

Editură & Tipografie PACO S.R.L.

BUCUREȘTI, 2013

CUPRINS

1.Dana Cristina

Eşti cel mai frumos cadou,
al existenței mele,
din limitele
unde Infinitul,
şi-a făcut casă,
în sângele,
iubirii vieții stelelor,
devenind soția mea.

stradă a străbunilor,
sentimentelor care m-au născut,
atât de viu,
înaintea morții,
pe care nu o doresc în umbrele
ochilor de cleştar ai iernii,
privirilor tale,
unde ne-am fi împărțit,
dorințele eternității din noi,
cei aleşi să ne trăim,
unii pe alții,
la fel de vii,
precum întregul Univers,
al lacrimilor Clipelor,
suferințele din venele,
de diamante ale clepsidrelor,

sparte din noi,
ajunse să-şi cerşească dorul,
la lumina candelei unei amintiri,
pe care nici un cimitir,
 nu ar mai înțelege-o vreodată.

dar am renăscut,
 în eternitatea,
unei iubiri
 a vremilor fără de Timp.

Te iubesc ……

2.Cocorii vieților noastre

Toți cocorii de vise,
cu aripile speranțelor rupte,
nu-şi mai purtau piatra migrației,
încercării
unei noi vieți,
în picioarele goale,
ce nu au reuşit niciodată,
să calce pe cineva.

Veşti anodine,
legături amoroase,
fără penele uzate ale amintirii,
dulci raze de lumină,
încercănate de drumul sufletului,
plin de gropi ale creației din noi,
făcut ferfeliță de masculul alfa al zilei,
Soarele.

3.Dinozaurii fântânilor

Unde aş putea să mor,
Libertate de mucava a vieții?

Fără amintirea drumului,
Spre cimitirul,
Oaselor cuvintelor,
Apuse pe pajiştea lăcomiei,
Celor care cred,
 Că toate corăbiile speranțelor,
Pot avea aripi de corbi,
Ale căror clipe pot spinteca,
Cerul tuturor orizonturilor,
Nemaiîntâlnite,
De oasele dinozaurilor,
 Din fântânile fără de apa vieții,
Scurse din iubirea patimilor noastre,
Pentru totdeauna.

4.Cai fără drumuri

Ceruri de vise,
şi-au îngehțat stăpânii,
creatori de zidiri ruinate,
pe genunchii celor mulți,
de foame şi nelinişte,
disperare fără îndurarea,
orizonturilor,
care niciodată nu se lasă prinse,
în hora degetelor amintirilor,
despre copitele de dor,
ale cailor iubirii,
fără drumuri,
ce calcă totul în picioarele,
uitării.

5.Subzistență

Libertăți ascunse,
 sparg panicile,
eforturilor de îmbogățire,
cu sângele apus pe geana nopții,
 bolnave de isterie,
în paturile câinilor paranoici,
 ai societății de consum,
ruguri de frunți schimonosite,
îşi caută cu înfrigurare,
 gândirea pierdută,
la ruleta Destinului,
năucit şi el,
de cât de mult
 putea iubi Dumnezeu lumea,
încât să ajungă,
 înecată în mocirla de azi,
pe mâine,
 a subzistenței,
de,
 şi din noi,
 înşine.

6. Alegerea Mântuitorului

Lacuri de sudoare,
Se îneacă în ridurile spaimei,
Zilei de mâine,
Acari groteşti ai vieții,
Rămaşi definitiv fără de tren,
Fiindcă până şi sentimentele s-au modernizat,
Devenind din iubire,
Pornografie gratuită,
La colț de voință,
Îmbibată în drogul uitării,
Sufletului dumnezeului din noi,
Cei fără şansa de a ne alege,
Mântuitorul aşa cu l-am fi dorit,
Mai viu sau mort,
Mai fără sau cu patimi,
Dar niciodată atât de departe de noi,
Precum este azi!...

7. Dumnezeu ne-a greşit viaţa

Nu ştiu care zăpadă,
şi-a mâncat răceala albului imaculat din Adevăr,
minţindu-ne cu fulgii viselor ei,
întreaga viaţă de naşteri fără cuvinte,
roase de dorul iernii sentimentale din noi,
a Dumnezeului ce ne-a greşit,
facerea iubirii,
lumii din noi.

Şi-am plecat printre,
şuviţele părului întâmplărilor,
necuvintelor,
virgulelor,
semnelor de întrebare,
de care m-am accidentat,
bătătorite de frigul sentimental,
al aripilor pline de durere,
prea grele să ne mai zboare,
Viaţa.

8.Minciuna eternității

Toate podurile
 duc către apele morții,
şi toate visele,
 se îneacă în ea,
paşi pierduți,
 pe ridurile fericirii,
se scurg în cascada uitării.

Torente de libertate,
 ale unicului Adevăr,
acela de a fi Iluzia Vieții,
ne ține de cald veşniciei,
de a fi o minciună,
a eternității.

9.Stindardul morții

Vestalele lumii s-au născut,
În libertatea morții,
Înscrisă pe răbojul Destinului,
Acostat de Viața,
Osândită de Dumnezeu,
Veninului de a nu ne greşi,
Lacrima.

Dorurile facerii şi-au murit speranța,
Viselor din care se puteau întrupa,
Crengile de laur ale învingătorilor,
Atât de învinşi de mine şi de tine,
Încât nici unul nu mai reuşeam,
Să ne înțelegem sterilitatea de a deveni,
Stindardul morții din noi.

Atunci ne-am îngenuncheat întreaga creație,
De Dumnezeu,
Hotărât să ne fi născut cândva,
Înecați în suferința,
Apusului fericirii Sale,
Trecători de aure a durerii de a fi Om,
Suspine ale zorilor prelinşi pe Cuvintele,
Iubirii părinților noştri.

10. Mărul Facerii

Am luptat,
Flăcări de blestem,
În amintirile iubirii care ne-a trădat,
Adevărul,
Legat la ochi de gările,
Trenurilor fără speranțele,
Căilor ferate atât de ruginite,
Încât până şi câinii plăcerilor,
Ne strigau să ne sfâşie,
Carnea gândurilor din sângele prea înfierbântat,
De atât de mult sărut,
Vitreg şi lăsat la maternitatea fără nume,
Fără mamă şi Destin,
Unde doar Cuvântul Facerii,
Îl mai iubea,
Cu veninul viperii,
De a muşca din mărul interzis,
De Moarte.

11. Pod de Dor

Lasă-mi zâmbetul Clipei,
În eternitatea Dumnezeului meu,
Atât de spart în clepsidra timpului său,
Încât am alunecat într-un viitor,
Pe care nu l-am înțeles niciodată.

Te visam Pod de Dor,
Nesurpat din mine,
Ca acum când toate plutele,
Viselor de țărână ale patimilor,
Iubirilor noastre,
S-au înecat la picioarele tale,
Ştiind că nu te va mai trece niciodată,
Sufletul eternității clepsidrei potcoavei,
Din primul nostru zâmbet.

12. Absolut nimic

Hingheri de vise,
pândesc somnul sinistru al lumii,
prinsă între leagănele morții,
cu alint de mamă,
înainte de culcare,
primeşte o nouă zi,
cu inflație de vorbe goale.

Jocuri perfide ale pustiului,
de societatate,
se ascund în ungherele inimilor,
tot mai obosite,
căzute pe baldachinul ars de flăcările,
paradisului devenit Iad,
pe altarul unde nu ar fi trebuit
 să devii girafă existențială,
pentru a ajunge la odăjdiile
 lăsate de Dumnezeu,
spre îndestularea noastră,
cei neprinşi încă de soarta pustiirilor,
zămisliți din țărâna câinilor,
care deşi latră la stele,
nu se mai întâmplă
de mai demult decât Vremea,
absolut nimic………………..

13. Orfani

Colți sălbatici înghit dumicatul zilei,
lăsându-ne orfani,
de Timpul care ne-a mai rămas,
spre a fi noi înşine,
pe drumul fără paşi,
ai vieții,
care ne-a lăsat pradă Iluziei.

Cimitire de corbi,
cu aripi de clipe,
ne-au sfârtecat inimile,
cu zborul lor sfâşietor,
ce ne acopereau lumina orizontului,
în care mai credeam că vom fi,
născuți pentru a trăi
şi nu muri,
pe malurile surpate,
ale propriilor destine.

14. Cruci putrezite

Mi-a ruginit lopata,
cu care am săpat adânc,
în gândurile existenței,
strat după strat,
între viață şi moarte,
Destinul.

Lumini şi umbre au secat,
la colțul străzii uitării,
de parcă pe acolo nu ar fi curs,
niciodată,
fluviul suflării noastre.

Tarabe obosite din clipe,
nu mai aveau,
ce întâmplări neîntâmplate,
să mai vândă.

Cruci putrezite de speranțe,
umpleau piețele gândurilor,
vândute pe nimic,
neguțătorilor,
cimitirelor adânci din noi.

15. Chei ferecate

Flăcări sterpe
 De focul sacru,
Aripi rătăcite
 În deşerturile prăbuşirii,
Patimilor existenţei,
Pentru vina de a fi,
Un Cuvânt gândit cu nesăbuinţă,
De Dumnezeu.

Lumânări arse,
 Se întrec în arta îndoirii,
La picioarele
 Unui dement politruc,
Expert în a vinde,
 Suflete cailor nepotcoviţi,
Pentru drumurile,
 Acestea murdare ale vieţii.

Săptămâni fără zilele clipelor,
 Care ne-ar regăsi,
Suferinţa trăirilor,
Anilor lipsiţi de lunile,
Care şi-au recunoscut ,

Anotimpurile împlinirii,
Cad bezmetici,
 La uşile deschise,
 Ale stării prea civile,
A sacrificiilor de sine,
Care ne netezesc,
 drumurile cheilor ferecate,
Ale cimitirelor din noi.

16. Umilința zăpezii

S-au umilit zăpezile,
sângelui nostru,
încât au ajuns,
să se topească,
înaintea Timpului,
devenind lumânări
cu flacără pierdută,
pe care ce nici Destinul,
nu o mai poate arde,
alături de câinii înfometați ai uitării,
care ne latră şi acum Clipa,
îndurerată,
de strigătul sfâşietor al Iubirii,
muşcate cu nesaț
de colții albi de cremene ai disperării,
ce încă mai scot scântei,
odată loviți de carnea încă vie,
a sentimentelor noastre.

17. Lorzii fericirii

Spații se deschid,
înaintea Luminii frânte din sângele Timpului,
hemoragie a vieții,
atât de însingurată de Adevăr.

Lorzi ai fericirii,
stau răvăşiți şi aruncați la margine de speranță,
elitele suferinței îşi vor spune Cuvântul,
atât de des invocate în bisericile clipelor,
ca fiind Creație.

18. Un Dumnezeu mai iubitor

Care stea nu-şi are viaţa,
sau moartea ei,
prelinsă pe ridurile feţei Universului,
răvăşit ,
al destăinuirilor stângace,
unde fiecare Clipă îşi are propria baladă,
cântată de Timp,
pe scena Existenţei,
prea săracă să/şi mai permită Fericirea,
în pofida aplauzelor,
care şi-au pierdut mai demult decât Vremea,
până şi lacrimile deşerturilor fără suflet,
a promisiunilor de a crede,
într-un Dumnezeu mai iubitor,
în a cărui Biblie să nu mai existe niciodată,
crime, violuri sau torturi.

19. Abatorul societăţii

mi-a strănutat Ziua drept în faţă,
atât de răcită era,
de uitarea fericirii,
iar peste drum,
tocmai se împiedicase,
Noaptea amintirii,
şi nimeni nu se grăbea să o ridice,
cu toate că toţi o zăreau,
cum se zvârcolea
în noroiul rece al disperării,
plin de insomnii şi vrăji ale şoaptelor,
pline de minciuni ale Vremii,
aproape ucisă de hărnicia furnalelor de ochi,
care-şi primesc zilnic porţia de Viaţă,
la abatorul societăţii,
înegrite de fumul dens şi înecăcios,
al Destinului.

20. Destin şi stele

Corbii viselor,
cad în cascada suflării,
sângelui sentimentelor,
părăsite de zbor,
pentru puțină veşnicie.

Ceruri fără aripi,
se zbat în van,
pentru a primi
o singură rază de căldură,
de la stelele Destinelor lor,
neştiind că acestea,
au căzut demult,
în țărâna orizontului morții,
dintr-o poveste de dragoste,
răpusă de gara
care şi-a ruginit cu lacrimi,
propriile căi ferate ale Destinului,
pe care nu va mai veni niciodată,
nici un alt tren al iubirii.

21. Ghicitoarea speranțelor

Rătăceam pe pleoapele,
mugurilor primăverii,
din şoaptele vântului,
ce încă mai îngheța
fluviile de sudoare,
prelinse pe malurile,
şanțurilor din palmele noastre,
inundându-ne destinele,
încât nici ghicitoarea speranțelor,
nu ne mai putea citi viitorul.

Atunci te-am întrebat de ce,
mai trebuia să existe
şi altceva decât prezentul?

22. Eternitate şi clepsidră

Drum prăfuit
de clipele sărutului cerului
cu oceanul amintirilor,
înecate odată cu zorii,
răvăşiţi de vijelia părului uitării,
ce-acoperă urmele clepsidrei,
spartă,
ce ne măsura cândva,
Eternitatea, care,
aşa roasă şi peticită,
de promisiuni,
speranţe,
vise,
cum a fost,
era a noastră…

Nisip de clepsidră devenit ţărm,
mai primeşti aripile albe ale valurilor,
sentimentelor,
ce-au răvăşit cândva,
Clipa eternă,
a libertăţii de a fi fericiţi,
spartă pentru totdeauna,
odată cu clepsidra,
inimilor,
paşilor împotmoliţi în Timp.

23. Ruguri nesfârşite

urmele de granit
 al paşilor de plumb,
sunt risipite,
 de pumnii care strâng
vântul Iluziei Vieții,
către cardinalele nimănui,
în cele patru colțuri,
ale crucilor,
 din fierul sentimentelor ruginite,
pe străzile unde fiecare viață,
 are nume de cimitir.

ruguri nesfârşite,
 stau aprinse,
 în dreptul fiecărei naşteri,
spre a arde fiecare clipă,
 ce-ar dori să rămână eternă,
din iarna pustie, însingurată şi tristă,
a patimilor,
 de a încerca să fim noi înşine.

24. Ploile Timpului

Nori de clipe,
Cadavre în descompunere,
Plouă peste viitor,
Zădărnicind prezentul eternității Timpului,
Pentru veşnicie.

Stropi de zile,
Mă inundă cu sângele venelor lor sparte,
De seringile drogului,
Prin care ne-a gândit Dumnezeu lumea,
Ca fiind o mare scamatorie cu final în moarte.

Ce joc lugubru,
Ruletă rusească a religiei,
Cu propria ta viață,
Despre care se ştie că va cădea,
Dar niciodată,…..
Cum?!

25. Perfecţiunea Destinului

pălmi cu riduri inundate,
de lacrimile cerului,
muncilor din noi,
aripi obosite de pleoape,
îşi caută liniştea,
aflată pe tărâmul neodihnei,
pioni ai unui şah sinistru
al Destinului,
căruia Dumnezeu,
nu a mai reuşit să-i dea mat,
realizând abia după creaţie,
că l-a făcut mai perfect
decât pe El însuşi,
în arta de a gestiona,
suferinţele oamenilor.

26. Dumnezeu bancherul

De ce toate darurile Lui Dumnezeu,
duc către cimitir,
iar lacrimile cerului în loc de aripi,
ale mântuirii iubirii din noi,
ajung frunze moarte,
pe asfaltul trist al uitării?

Cum a reuşit Dumnezeu
să descopere o astfel de lume?

Să-I fi plăcut atât de mult banii,
care ne conduc azi viețile,
sau poate băncile,
aceste cimitire ale speranțelor,
care ne îngroapă zi de zi clipele,
muncindu-le până cad,
în țărâna ochilor noştri,
debusolați şi abătuți,
la picioarele aceluiaşi
Dumnezeu bancher.

27. Respir inima privirii tale

Respir inima
dumnezeului privirii tale,
mă hrănesc cu trupul ei,
încerc să-i descopăr ,
datele naşterii clipei ei eterne,
dar mă lovesc mereu,
de pleoapele uitării,
care mi se zăvorăsc,
pe fața unei lumi,
ale cărei lacrimi,
a devenit nisipul
pierdut din clepsidra,
care se lupta cândva
cu valurile vieții,
încercând să învingă
oceanul despărțirii,
în zadar………..

28. Pagini de cer

pagini rupte de cer,
se sfârşesc
 în flăcările aripilor,
ce îşi ard astfel unicele şanse,
de a mai prinde,
 trenul zborului frânt,
al cărui gară este moartea,
iar viitor,
praful pustiurilor firii,
ce ne-a călăuzit
 atât de departe de propriul sânge,
încât am devenit,
 străini de el,
nu înainte de a ne dori,
 zborul iubirii,
uitând,
 că nu mai aveam demult aripi,
iar cerul lor,
era aruncat,
 mototolit,
la coşul de gunoi.

29. Țărmuri

au râs vreodată
valurile suferinței,
de țărmurile,
fețelor crispate de ridurile,
săpate adânc în sufletele,
pierdute printre paşii fără drumuri,
unde colbul amintirilor se ridică,
înspăimântător,
pentru a ploua
cu noroi peste Urmele,
din venele cărora,
Zilele,
nu ne mai doresc
fierbințeala de altădată a cuvintelor,
ce par a fi murit demult,
la adresa privirilor,
sculptate de lacrimile,
ce clădesc astfel,
țărmurile despărțirii.

30. Destinul Lumii

câtă pace poate fi în furtuna,
unui zâmbet al norilor,
prelins pe chipul vântului divin al iubirii,
pe care-l trângeam,
în pumnii de rouă ai speranței,
de a fi împreună,
povestită zilei care ne-a născut,
sentimentele Luminii Divine,
din Aroma Clipelor,
cu suflet de eternitate
şi trup de iubire,
zori ai fericirii,
care nu-şi cunosc niciodată apusul,
rămân striviți în cele din urmă,
de către Destinul Lumii,
ce nu se mai regăseşte,
în dragostea lăsată de Dumnezeu,
prin Cuvântul creației Sale,
fiindcă la facerea Universului,
a greşit,
cu neînsemnata noastră întâlnire?

31. Cazinoul Clipelor

covoare de destine,
îşi aşteaptă tăcute şi îngenuncheate,
paşii păcatelor originare ale vieții,
care să le calce,
fiindcă aşa ne-a fost dat,
la loteria naşterii,
fiecăruia dintre noi,
spre a deveni,
ruleta fericirii sau suferinței,
pentru a sta,
osândiți în fața zarului,
aruncat de Dumnezeu,
sorții noastre,
în Cazionoul Clipelor,
care ne duc
spre aceeaşi moarte,
indifferent,
cât de mult am fi câştigat,
la una sau alta dintre ele.

32. Stea căzătoare

Stropi de rouă,
de cuvânt,
pierdut în lacrima,
a ce a mai rămas,
din frunzele unei veri,
pe care nici cerul,
nu o mai recunoaşte,
darămite țărâna,
dată spre întrupare,
cuvântului creației,
unei iubiri oarecare,
ce şi-a regăsit în sfârşit steaua,
pe care o căuta,
de-atât de mult timp,
numai că aceasta era,
Căzătoare.

Colții de oțel ai despărțirii,
ne-au sfâşiat,
carnea anilor,
pe strada anostă a unei vieți,
rătăcită într-un colț de uitare,
sub bolta unei porți,
de noapte,
fără zorii amintirii.

Chei de speranțe,
stau ferecate adânc,
în trupul privirii noastre,
atât de ruginită,
spre a mai putea fi deschisă,
vreodată.

33. Pustiu

Atât de pustiu,
mă căutam,
de buzunarele rupte ale Destinului,
încât marea sufletului,
mi s-a scurs peste tăcerea din tine,
pământ mântuit de ziua Soarelui,
care ne-a cunoscut,
razele sufletelor,
fără de care azi ai fi fost întuneric.

Regăseam copacii fără inele de timp,
ai eternității din noi,
ce nu cred în aşchiile amare ale cuvintelor ,
care se pierd printre stelele sentimentelor,
unde ai rămas doar tu,
cu frigul dorului din mine.

34. Seceta uitării

Tăceau toate sălciile mugurilor viselor,
rămase fără lacrimile lacului de iubire,
în care ne înotam eternitatea,
tăcerilor din noi,
necuprinse patimi de Destin.

Erai doar iarba cosită a îmbrățişării,
boltei de nemurire a stelelor ce nu pot învăța,
să-şi moară moartea căzătoare,
din inima mea ce-şi bate Destinul pentru tine.

Norii de iertare mi-au plouat fericirea,
aprinsă în deşertul uitării din noi,
cei aleşi a fi planta vieții eterne a fericirii,
unei iubiri peste care se aşternuse seceta uitării.

35. Lacrima Cuvântului

Erai alături de apusul soarelui,
inimii mele,
de când ne-am bătut covoarele paşilor,
din praful strălucirii,
zâmbetului tău,
de nimfă adormită peste sentimentele,
palmelor din care olarul Dumnezeu,
ne-a clădit lumea,
marilor noastre iubiri.

Da, te vreau,
ploaia norilor sărutului din eternitatea,
care nu-şi va pierde niciodată adevărul,
rostirii orizontului dintre mâna dragostei mele,
ce vroia să-ți prindă absolutul,
a tot ceea ce poate însemna lacrima,
unui Cuvânt.

36. Cerul vieţii mele

Cine aş fi fost,
 dacă norii fiinţei sufletului tău,
nu mi-ar fi plouat
cu sângele vieţii iubirii,
 pe inima mea,
înecându-mi destinul,
 cu Lumina Divină din tine?

Iarbă necosită vreodată
 de eternitatea iubirilor răpuse,
valuri de săruturi ale stâncilor din noi,
cutremure de diamante ale absolutului,
ce nu pot fi vreodată ştirbite,
de uitare.

Încă mai cred în oceanele speranţelor râurilor,
ce ar măcina până şi istoria veşniciei,
dacă nu am naviga şi noi pe ele.

De aceea ştiu că doar tu,
eşti cerul vieţii mele......

37. O rădăcină

Între viață şi nesăbuința,
câmpului arat de visele efemere
ale cântului veşniciei de amurg,
nu cred să mai rămână,
o rădăcină,
a paşilor tăi
despletiți de mine,
lăutari din fragedă pruncie,
a cerului lăsat fără de visele,
demiurgului din inima ta,
cărămizi reclădite din amorul ,
garderobei răcite
de strănuturile uitării,
legume macerate ale amintirii,
de Timpul căruia i-a stat,
inima Clipei în gât,
de prea multe fumuri
de fată sau băiat mare,
unde ne căutam în deşertăciunea,
labirintului de vanități,
incendiind palatele de eternitate,
ale Cuvântului,
gârbovit şi plin de boli ale inimilor,
secate din noi înşine.

38. Promisiuni

Unde aş mai fi eu,
văzând Soarele mărilor din lacrima Cuvântului,
focului din noi,
stins şi înecat de Dumnezeu,
în vâltoarea nemuririi,
de iarbă amară sângerândă,
a promisiunilor,
în apusul zâmbetului tău,
lipsit de orizontul valurilor,
fără țărmurile,
care să le cuprindă absolutul,
sânilor de adevăr,
mântuite de relele sudorii,
Absolutului care nu ne-a înțeles,
pe care ți l-am sărutat zeiță de eternitate,
a dorului meu,
cu paşi pierduți în şoaptele reci ale iernii,
gândurilor noastre,
care ne-a despărțit necuvintele,
norilor ce-au uitat să-şi mai plouă,
viața fără de noi.

39. Vinul vieții

Lumini din mine se sting,
în debaralele reci
ale gândurilor,
răpuse de crengile speranțelor tale,
arse pe rugul întâmplării de a redeveni,
frigul incendiat de Destin,
în cămaşa ruptă a patimilor,
dinților ce nu-şi mai pot sfâşia,
hrana sentimentelor cele de toate zilele,
a iubirii noastre,
cariate de cerul,
care iubeşte atât de mult,
dulciurile îmbrățişărilor mincinoase,
ale zădărniciei colorate de Clipele,
pe care nu le-am înțeles niciodată,
ca fiind eternitățile săruturilor,
care ne-au dat viața,
anotimpurilor de inimi,
în care ne-am regăsit sângele scurgându-se,
pe asfaltul celor nenăscuți din noi,
zidiri ruinate din viitorul,
măcinat de opreliştile viței de vie,
a Destinului nostru,
care şi-a avortat propriul vin.

40. Ce a mai rămas?

Ce-a mai rămas din mine,
Soare al deznădejdii
sub cerul căruia m-am născut,
ştrengar de vise
şi debusolat de mahalaua,
sudorii de sentimente,
în care mi-am scăldat,
patimile de cenuşă murdare,
de ploile acestei vieți,
care mi-au spălat
tot sângele nemuririi,
în castronul cu vreme amară,
care nici măcar nu ştiam că va fi spart,
la ora naşterii mele,
de şanțul meschin,
în care mi-au căzut clipele,
vieții.

41. Păcatele Lui Dumnezeu

Lasă-mi toate trenurile veşniciei,
în gara
fără de calea ferată
a sentimentelor noastre,
arsă de rugina amintirii,
acolo unde orarul,
priponit pe peretele Destinului,
avea să cadă
în neantul absurdului de noi înşine,
cei strămutați,
de dorul plecării,
spre absurdul copacilor,
care nu au mai trecut prin fața noastră,
umili şi plini de pădurile uitării,
defrişate în fața iubirilor,
unde nu ne mai putem ascunde,
sentimentele martire căzute la margine de şanț,
al speranțelor înecate în apa lăturilor,
din care ne-am născut,
imaginația ocarei de a fi Om,
la margine de prăpastie a sinecure
i de a exista,
sub roba dureroasă a Lui Dumnezeu,
ce mirosea atât de urât,
încât părea,
să nu-şi fi spălat păcatele,
de o eternitate.

42. Peronul tristeții

Eşti firul ierbii,
 din roua diminețilol mântuirii mele,
cuvânt ros de dorul sărutului tău,
cer spart pe pardoseala sentimentelor,
în care ne-am născut
 întreaga vină de a exista,
înaintea lăutarilor,
ce-I cântau creația Lui Dumnezeu.

Am aşteptat norii sângelui tău,
 de martir al iubirii,
spre a-mi spăla fața păcatelor
 venelor care m-au dus,
către eternitatea iubirii,
 din inima sângelui tău,
harfă de gară a vieții mele,
unde cred în unicul tren,
 care-mi eşti propriul Destin,
chiar dacă a întârziat
 mai mult decât viața mea,
la peronul tristeții une ne-am fi regăsit.

43. Amănunte

Te ştiu de dinainte de mine,
lacrimi de răsărit,
învinse la mansarda singurătății,
nopților de amănunte stoarse,
de Destin.

Căi de drumuri ucise,
pe şeile de asfalt ale sângelui tău,
călăresc clipele valurilor moarte,
de țărmul ochilor tăi.

Singur de acel străin din mine,
mă apropii de caravana viselor
ce-a uitat să-şi ardă,
măslinii sufletului tău,
de sare amară a iubirii,
ce ne-a mai rămas din norii,
inimilor noastre.

44. Între mine şi tine iubire

Nori de libertate,
îşi plouă în venele speranțelor,
orizonturile de apă a vieților noastre,
peste țărâna gladiatorilor de vise.

Iluzii pierdute,
amari sâmburi de creație,
uitați de dinții Lui Dumnezeu
atât de cariați,
 încât şi-au uitat nădejdea,
de a nu fi sparți de ziua,
primului nostru sărut.

Sânge pe cerul lacrimilor,
promisiunilor trenului,
 clipelor ochilor
ce ne-au mântuit de roua patimilor,
scurse din speranțele nemuririi,
unei iubiri fără cale de întoarcere,
 fără cutele surâsului,
atât de ferecate în apa spălării de suflete,
încât rugina uitării,
I-a amorțit întreaga vrajă,
pierdută adânc,
în morga paradisului dintre mine şi tine.

45. Sufletele nemuririi noastre

Mi-am lăsat clipa ochilor tăi,
la piața de vechituri a Destinului,
prea ruginită de ultimele promisiuni,
unde am fi devenit fluviul,
plenititudinii de dor,
soare cu raze pline,
de dinții sfinților părinți,
care ne-au sfârtecat răsăritul speranței,
de a ne întâlni undeva în îmbrățişarea,
copacilor privirilor noastre,
ale căror cercuri de vârstă,
abia acum au învățat să-şi plângă.,
rădăcinile ochilor tăi,
aflând că lacrimile
sărutului cerului din noi,
şi-au secat până şi sufletul de ploi,
ce ne-au născut viața,
de necuvinte pe care le-am fi înțeles,
rupându-ne propriile eternități de iubire,
aidoma unei hârtii de vise ce a luat foc,
fără să ne cunoaştem cu adevărat,
sufletele nemuririi noastre.

46. Mersul trenurilor

Căile ferate,
ale întâlnirii noastre cu Dumnezeu,
au devenit   lemn putrezit,
ducându-ne destinele spre cariile morții,
putrezite de neantul din oasele viselor,
născute din colții de clipe,
ce nu-şi mai pot sfâşia
  propria viață,
dezlânată de fuiorul zânelor,
rătăcite de propriile basme ale ochilor,
fără pleoapele paşilor
 care ne-ar face fericiți,
ce nu-şi mai înțeleg nici plânsul ,
ploilor care ne-au dat recolta necesară
 fiecărui amurg,
 înfometat de uitarea Timpului nostru,
ce şi-a pierdut pentru totdeauna,
mersul tuturor trenurilor Iubirii.

47. Alegerea Morții

Spune-mi baladă de țărână,
cum poți iubi prin naşterea vieții,
apei stătute din noi,
doar cu Dumnezeul cel fățarnic,
lipsit de morala,
suferinței Păcatului Originar,
la picioarele căruia ,
Atotputernicia Lui ne-a uitat,
pentru a ne mântui genunchii
Adevărului Absolut,
care ne-a mai rămas din noi,
la tălpile banilor,
din buzunarele,
preoților firii,
sângelui tuturor posibilităților,
de a ne alege în cele din urmă: Moartea.

48. Adevăr, atât va mai rămâne din noi

Întregul Pământ nu ne-ar ajunge,
unei singure Patimi,
obosit de cearcănele Paradisului,
mi-am cutreierat munții Iubirii,
încercând să aflu,
de ce Moartea nu poate învăța,
să ne moară Viața,
şi nici Destinul nu poate fi orb,
la clipele Iubirii,
care-i mistuie întreaga mântuire,
cu Păcatul de a exista din noi,
cei debusolați de oceanele fără de sfârşit,
ale unui singur sărut,
numit Adevăr.

Atât va mai rămâne din noi,
şi nimic mai mult,
indiferent câte palate şi-ar clădi minciuna,
cu toate bogățiile acestei lumi,
străine cu desăvârşire,
nouă..

49. Înviere

Eram atât de eutanasiat,
de roua sângelui tău,
ce-mi curgea peste clipele,
mormântului meu de orizonturi,
plaje pustii uitate de lumea,
secată de visele date dracului,
deznădejdi fatale de lacrimi,
şi ierni hibernale de uitări înghețate,
ne sfătuiesc să redevenim,
mormintele uitate,
din anotimpurile patimilor,
ce nu şi-au cunoscut niciodată,
Învierea Soarelui speranței,
ce părea fără de căpătâi,
după ce şi-a înecat,
întreaga căldură din paharul deznădejdii,
tocmai în visele noastre.

50. Desfrâu ideologic

Ciupercile sunt mai apropiate genetic de noi,
decât de cimpanzeii forțați,
să ne aline frustrările,
la circul foamei de noi înşine,
animale sportive cu bilanț dezastruos.

Suntem nibelungii furtunilor,
care ne-au răpit unicul Destin al Adevărului,
care-şi găsise în sfârşit culcuşul,
în iubirea, unui Dumnezeu,
ce n-ar fi ruginit niciodată,
dacă la şcoala elementară,
nu ar fi încurcat clasele vieții,
cu cele ale desfrâului ideologic.

51. Singurătate de moarte fericită

Care uitare a dezgheţului,
ochilor tăi de primăvară amară,
ar mai reuşi,
să-şi moară necuvintele iubirii,
lăsate în paragină de Soarele,
Marii Noastre Iubiri ?

Mai eştu tu steaua lacrimilor mele?
căzută pe piatra drumului,
atât de călcată de toate suferinţele lumii,
încât nici lumina învierii,
nu-şi mai poate crede,
în eternitatea Sa.

Singurătate de moarte fericită,
mi-ai lăsat Clipa sinuciderii tristă şi amară,
de mine însămi,
cel născut să mă înţeleg a fi valul suferinţei,
tuturor celor morţi din mine,
spre a fi renăscuţi.

52. Inimă de ceață

Te-am întâlnit în inimă de ceață,
răceală de iarnă fierbinte,
răscolită de răsăritul inimii tale,
la apus de mine.

Eram atât de mult ochii inimii tale,
încât toate clipele morții,
au devenit viața eternă,
a ochilor tăi.

Lumină de Cuvânt iluminat cu dor,
nu-mi pot vedea cerul iubirii tale,
fără să-mi mor Destinul,
 în ochii tulburi de ceață,
ai morții din noi.

53. Iluzia Vieții

Mi-am lăsat amintirea,
cerului de foc al Destinului,
sperând în lanurile grâului sărutului tău,
de lacrimă amară,
întârziată la strova parfumului,
din cascada melancoliei,
hrănită din amarul pâinii de fiecare zi,
a mormintelor strămoşilor noştri.

Libertate de mucava,
isterice simțuri ale Dumnezeului din noi,
ne leagă patimile cu şnurul roşu,
al Iluziei Vieții,
din tinichelele colorate ale vorbelor,
ce ne ruginesc la picioarele vârstei,
prea pline de greutatea unui sărut,
a cărui moarte s-a desprins din ulciorul,
învierii spart de Clipa,
care nu ne-a mai înțeles.

54. Spune-mi încotro să merg

Dintre moarte şi legământ,
viaţă şi Destin,
onoare rămasă,
la picioarele Creatorului,
vulgar om măcinat,
de frunzele Clipelor,
arse de toamnele lungi
ale ochilor tăi,
iubire de piatră funerară,
care mă scalzi,
în orizontul eternităţii,
celor care-şi cuvântă,
doar călcâiul lui Achile,
debusolat de cimitirele,
care i-au dat viaţă.

Coroane de diamant spart,
al iubirii cerului cu destinele,
sufletelor noastre,
ce nu-şi mai pot şlefui,
nici geamurile ochilor tăi,
la cămaşa de amintiri a spitalului,
care ne-a îngenuncheat,
iubirea.

55. Absolutul din noi

Toate cerurile absolutului din noi,
nu vor învăța niciodată viața ploii,
care ne-a rănit orizonturile facerii,
la pomana paradisului,
neîncercat de soarta,
cailor liberi ai Clipelor deşănțate,
ce ne-ar fi murit firea,
lacrimilor hărăzitoare de oceane,
ale depărtării dintre noi,
şi toate cerurile sfârtecate,
de indecența Dumnezeului,
regăsit ca întotdeauna,
pe grătarul dintre fumul Cuvântului Creator,
şi sensul său de carne otrăvită,
a libertății.

56. Crâşma Patimilor Din Noi Înşine

Am plecat din scoica amurgului răsfăţat,
Din inima lacului lacrimilor,
Destinului,
Ce ne-ar fi lăsat,
Fără cuvintele sângelui amintirilor,
Revărsat peste statuile orizonturilor,
Fiecăror zile,
Repetente la fericire.

Patimi sculptate în cerul vieţilor dragostei noastre,
Decăzute dincolo de înţelegerea,
Frunzelor ruginite de murirea din noi,
Zâmbet sălbatic al cerbilor cu coarne împrumutate,
De drumurile vieţilor care ne-au închiriat,
La crâşma Patimilor De Noi Înşine.

57. Dor de lacrimi

Dor de lacrimi,
Îngeri fără cer,
Zbor de stele nebune,
În sângele ospiciului de vise din viața mea.

Nu cred,
în sufletul istoriei,
mai vechi de tine,
Cum nici naşterea lacrimilor,
nu poate fi,
Un Adevăr Absolut,
al infernului acestui Paradis,
al morții,
Legat cu sforile nopții,
de inimile noastre.

Lasă-mi soarta,
pe căile fierului ruginit al trenului,
Inimii mele,
Răstignit pe crucea frigului unor cuvinte,
Care nu ne-au mai înțeles.

58. Sfârşit din lumea ta

Să-mi mor cerul colților de cleştar,
ai amintirii tale,
la taraba vieții unde e mereu frig,
şi numai patimi putrezite de uitarea,
lacrimilor care şi-au pierdut patimile,
la Ruleta Rusească a armelor inimilor noastre,
prea ruginite să ne mai omoare,
cu dragostea lor.

Erai doar tu,
Universul Creației,
la care am îngenuncheat,
rugându-mi paşii,
cimitirelor de gânduri,
ce-mi alergau viața amară,
a sfârşitului din lumea ta.

59. Destine înghețate

Cine aş fi fără naşterea,
lacrimii tale din sângele meu,
strigă-mi strada vieții,
fără a mă chema la telefonul Destinului,
râspunzându-mi nostalgiei morții,
de a fie eu ultimul mort al iubirii tale.

Nu poți să-mi strigi,
fulgii din lacrimile zăpezii,
care ne-au mutilat toate promisiunile,
de a fi cei morți dintre vii,
de norii îndurerați din sufletele gerului,
înghețat din Destinele,
patimilor noastre.

60. Amintirea fântânii

Fântâni de vise,
lacrimi de cai,
cu picioarele rupte,
ale vieții stolurilor tomnatice,
fără drumuri absurde,
pline de frigul sentimentelor,
buzelor tale,
prea reci de mine însumi,
mă clatin,
între moartea eternității,
şi toate celelalte vieți,
ucise de soarele,
unui cer prea divin,
pentru întreaga moarte,
ce ne aşteaptă,
la căpătâiul vremii care ne va ucide,
sentimentele amintirilor,
de a mai redeveni vreodată noi,
în onomastica reînvierii,
sărbătorilor dintr-o inimă,
a Absolutului prin care,
nu ne-am născut niciodată,
Amintirea.

61. Mormântul inimii mele

Mă spăl cu toate clipele lumii,
de fiecare strop din Tine,
căutându-mi,
 mormântul inimii mele,
lovit de zeii,
 care nu ne mai recunosc,
identitatea iubirii,
pierdută în bazarul viselor,
libertate ucisă
 de Iluzia Vieții,
Ppentru totdeauna.

Şi orice ai spune,
 Infinit-o,
că ne-am naşte
 sau ne-am muri,
 unul pe altul,
tot cerul marelui Buda,
 ar rămâne,
peste elefanții durerilor,
acestui Pământ.

62. Evlavie

Valuri de diamante,
se spărgeau în inimile noastre,
de iubiri care nu şi-au recunoscut niciodată,
Eternitatea speranței,
într-unul dintre noi.

Câmpuri pline
de evlavia mărturisirii,
cerurilor de miresme ale dorului,
culese în mănunchiuri
de Dumnezeul strivit,
de săruturile prea pline de patos,
ale veşniciei,
care nu ne-au iertat niciodată,
suprema fericire a tinereții noastre,
împlinite,
în verighetele sufletele clipelor de cioburi,
ale sticlei fără de valoare,
sparte în toate punctele cardinale,
ale sângelui nostru,
ce nu ne vor părăsi niciodată,
viața ce ne-a dat moartea.

63. Elixirul Fericirii

Ai putea fi tu Destinul,
Care şi-a murit mărturisirea credinţei,
în furtuna izvorului,
unde mi-am înecat moartea,
fără ca tu să-mi fi,
frumuseţea eternităţii sufletului meu?

Stânci de furtună,
mi-aţi lovit oceanul apocalipselor inimii mele,
lăsat de naşterea mântuirii,
să cadă amar de dureros,
în conştiinţa zeilor fără de nume,
şi stele căzătoare ale Destinului,
sufletelor noastre.

Eram doar noi,
Zei ai credinţei,
măturaţi de soarta Apusului,
supărat pe Focul Primordial,
ce nu L-am putut bea niciodată,
drept elixir al fericirii.

64. Ne-am fi murit unul pe altul

Doamne câtă Toamnă mi-ai servit,
la masa Soarelui iubirii noastre,
din ziua Luminii din mine însămi,
unde nu te puteam vedea,
mai mult decât erai tu,
cea care m-ai despărțit de mine însumi.

Culmi de fericiri,
se pierd între dealurile,
unde ne-am fi murit unul pe altul,
mirosind a Zei,
ce ne iubeam în neştire,
al căror Dumnezeu,
stătea ascuns,
de toate patimile acestei lumi,
spre a ne îmbrățişa durerea viitorului,
pe care nu l-am fi conceput,
în natura ce vroia cu ardoare,
să-şi trăiască Primăvara,
ce acum ne-a mărturisit,
moartea speranțelor,
de a fi vreodată împreună,
părinții împlinirii cerurilor din noi,
fără de norii suferinței.

65. Maree de vindecător

Ninge-mă peste
 ceasul suferinței,
risipite la clipă de Destin,
peste zâmbetul firav al Timpului,
maree de vindecător,
 pierdută în zarea amintirii,
te vreau iară-şi,
 valul ce mă lovea cândva,
cu eternitatea sărutului său,
 de aripi ce-şi asupreau întregul cer,
ascuns adânc în inima mea.

Urme de scoci prăfuite,
 stau sparte,
pe stânca vieții zilelor mele,
duse în depărtările tuturor vânturilor,
ce-mi lovesc speranța,
de a mai deveni vreodată lacrimile,
unei îmbrățişări.

66. Ger aprins

Şi urşii polari ai sentimentelor,
mor de frigul cuvintelor noastre,
chiar dacă trec,
prin sângele ce clocotea,
undeva-cândva,
de săgeţile pline de promisiuni,
ale istoriei sărutului ce ne-a unit,
pe când eram norii cerului de dor
şi ploaia apelor de vise,
ca să ne regăsim acum,
deşertul mării,
şi focul cascadei,
tuturor apelor vieţii,
gerului polar aprins din noi,
în inimile iubirii,
ce-şi lovesc stâncile amintirii,
mereu dincolo de timpul,
surd al vorbelor,
stelelor nopţii
cărora nu le vine să creadă,
că până şi iubirea
mai poate muri,
de prea multă şansă.

67. Absurdul patimilor

Stânci risipite de străzi
ale sentimentelor,
rănite în dorul cărămizilor contrafăcute,
ce nu-şi mai pot clădi demult o casă,
în care aripile fericirii să poată zbura,
dincolo de propriile lor inimi,
zăvorâte de promisiunile unui Destin,
prea greu de a deveni,
vreodată zborul iubirii,
care ne unea,
lacătele ruginite,
nedeschise niciodată,
la întâlnirea răsăritului,
unde viața devenea lacrima absolutului,
fără să realizăm,
că se îneacă în absurdul patimilor,
de nea,
ale viscolului,
dureros şi rece al inimii tale,
uitat de Dumnezeu,
în creața suferinței Sale.

68. Paşi rupţi

Alerg printre stele,
pajişti de rouă,
spală ochii aburdului zilei,
laptele ierbii din speranţele
vacilor grase de vise,
stă îngheţat la margine de drum,
sufocat de promisiunile
fabricilor de cherestea,
rămase fără ramurile,
rupte ale inimilor,
pierdute fumuri ale deznădejdii.

Cimitire de nuanţe,
îşi pierd definitiv culorile,
curcubeului prin care treceau,
undeva-cândva,
drumurile strălucitoare,
acum oarbe ale vieţilor.

Şoapte de fârntâni inundate,
cu deşertul privirii,
unui orizont atât de umilit,
încât până şi vântul,
îl poate ţine în pumnii,
de vuiet şi ceaţă,
ale misterelor dezlegate,
odată pentru totdeauna,
ale străzilor cu asfalt turnat din sânge,
de paşi rupţi şi abătuţi,
care îşi caută moartea.

69. Zile nemurite într-o Iluzie a Vieții

Duet etern între moarte şi viață,
repetiție amară a existenței,
steaguri atât de multicolore,
încât națiunile suferințelor le-au înstrăinat,
mai demult decât Vremea,
devenită pustnicele de cărămidă,
ale catedralei,
în care ne-am pus pirostriile
acestei naşteri,
spre a învăța să murim,
în urma Clipei,
care ne-ar fi furat pentru veşnicie,
eternitatea,
a tot ce am însemnat vreodată,
inimă, suflare,destin,
toate rupte din coala mototolită de uitare,
pe care şi-a scris Dumnezeu Cuvântul Creației,
neştiind că odată cu fiecare literă se nasc zilele,
atâtor orizonturi,
pustiite de dorul zilelor,
nemurite doar de noaptea patimilor,
care-şi şterge la fiecare zori,
lacrimile de sânge ale uitării,
unei lumi,
ce pare că ar fi existat vreodată,
într-o Iluzie a Vieții.

70. Istorie şi societate

Valuri de memorii,
lovesc morţii clipelor,
razele cristalelor sparte ale eternităţii,
spre a fi şlefuite,
în diforme lentile,
ale ochelarilor de cal,
purtate de societate,
care-şi netezeşte astfel calea,
unei istorii repetente,
şi prea împiedicată
de copitele cailor liberi ai fericirii,
să zburde liber,
peste examenele cele mai elementare,
ale bunului simţ.

Cohorte de sclavi ai patimilor,
bine gândiţi de Dumnezeu,
în momentul creaţiei?,
se înghesuie doborând zorii,
spre un loc de muncă,
al Iluziei Vieţii.

71. Oameni ca noi

Lume în care destinele levitează
cu suferința norilor alături,
fără să poată ploua cu lacrimi,
țărâna sângelui din noi,
spre a creşte
o nouă primăvară a inimilor,
legănate de vântul înoitor al mugurilor,
care se hrănesc în cele din urmă,
cu promisiuni plictisite,
până şi de Dumnezeul firii,
care ne-a născut,
atât de sălbatici,
în bisericile prea pioase,
pentru,
nesăbuința de a fi în cele din urmă,
tot,
Oameni ca noi.

72. Destin şi Iluzie

Vraci de cristale aruncate
De clipa neânțelegerii,
şi ajunşi   clepsidre amare,
cu nisipul din ochii vieții,
pierdut pentru totdeauna,
odată cu vederea
Adevărului Absolut,
care-I zgâriau prea tare,
pe Dumnezeu,
drept în Adevăr,
arătându-I,
  adevărata cale de urmat,
Înaintea Lui,
 de Dumnezeu ce este,
şi nu,
Înapoia Sa,
cum au ales vremurile,
 să-şi joace până şi ruleta amară,
a Destinului,
ajuns cerşetor la colțul străzii Vieții,
rupt de familia Lui Dumnezeu,
cu nume de Realitate,
pe care a uitat-o definitiv,
lăsându-ze dus în brațele otrăvite,
ale Iluziei Vieții.

73. Târfe politice

Flăcări de gheață,
î-mi ard trupul cuvintelor,
pe jarul vieții care m-a născut,
cadou morții,
pe care nu o pot înțelege,
ştiind că ne-a fost dată,
spre cunoaştere Iubirea.

Munți absurzi de sentimente se năruie,
în bordelurile mizere ale societății,
cu târfe politice la împărțirea bucatelor,
de unde doar cei cu bani,
au valoare,
spre a deveni liberi şi sinceri,
în deplinătatea meschinăriilor,
cotate drept acte caritabile.

Junglă odioasă de lachei,
stați cu fețele schimonosite,
înaintea unui ciolan,
râzând isteric cu spasme paranoice,
înaintea iubirii, frumuseții, poeziei sau al adevărului,
altul decât cel al vostru.

74. Regi ai străzii

Fantezii de regi ai străzii,
surclasați de voievozii existenței
marilor universități ai mizeriei din canale,
vă rupeți paginile de gândire,
adânc în inima vieții mele.

Nici unul dintre voi nu cred să mă muriți,
cu toate rațele sălbatice,
din balta pe care a pescuit-o demult Dumnezeu,
de fiecare dintre voi.

Vă rugați să înțelege-ți a muri,
aripile neantului din visele noastre,
mai repede decât mine.

Să fiți mai fericiți,
decât caprele negre ale munților,
ale căror ceață este pierdută pentru veşnicie,
într-unul din ochii noştri,
rătăciți pentru toate orizonturile,
care nu şi-au găsit încă,
pentru niciodată,
Perechea!

75. Mântuire de Noi Înşine

Prea liberi de Moarte,
Nici Destinele nu-şi mai dorm,
Nemărginirea răpusă de Viață.

Stângaci înaintea Fericirii,
Doar drumurile paşilor Iubirii,
Ne duc către noi înşine.

Prea mult am devenit noi,
Cei însetați de mila unui Dumnezeu,
Al uitării de toate lespezile mormintelor,
Ce ne-au înconjurat Clipele,
Propriilor noastre mântuiri,
De noi Înşine.

76. Sunt

Sunt umbră de Pământ,
Iluminat de stele,
Nefericit şi sfânt,
Gând al inimii mele.

Sunt viață de coşmar,
Zidită între lacrimi,
Pe care-un dor hoinar,
O va vedea drept patimi.

Sunt Dumnezeul Clipei,
Ce ne-a zăcut Destinul,
În toarta ceştii care,
Şi-a mai sorbit pelinul.

Sunt dor duios de ducă,
Şi ambalaj din fire,
Pe un cadou de ştire,
Al noastre-i dragi,
Iubire.

77. Cerul oaselor

Sparge-mi toate cerurile,
Pe care Dumnezeu,
Le-a lăsat din sticlă concasabilă,
Să nu ne putem muri,
Moartea,
Înaintea eternităţii.

Munţi de noi înşine,
Se vor prăbuşi dincolo de Paradis,
Dacă nu ne vom mai încălzi,
Cu infinitul nenăscut din noi.

Pagini rupte de Destine,
Se sufocau înaintea misterului,
Inimii mele rămase,
Definitiv fără de cerul,
Oaselor privirii tale,
Care s-au rupt.

Tipărită la

Editură & Tipografie

PACO S.R.L.®

☎ *021 211 40 74*